

Slatinska princesa.

Dnevnik neznanke. Izdal dr. Iv. Lah.
(Dalje.)

Stopila sem mimogrede v Tvojo sobo, ki je bila odprta. Vse je v njej, kakor lani, samo da se mi je zdelo tako mrtva in zapuščenca.

Naši znanci so prišli nas pozdravit: veseli me, da bo oče našel med njimi zopet svojo družbo! Jaz pa bom ostala sama in bom preživela ves čas v spominu na Te. Saj si povsod z menoj, dragi moj, povsod me spremljaš in šepetaš besede polne ljubezni in utehe.

VII.

Nocoj sem šla skozi gozd, kjer sva hodila lani ob tem času vsak večer. Kako mi je bilo na tem sprehodu? Šla sem popolnoma sama po onih znanih stezah, ki sva jih odkrivala lani pri najinih izletih in vsako drevo, vsak grm je govoril o Tebi. Bilo mi je, kakor da me ustavljajo in se vprašujejo: Kje je Tvoj dragi? Zakaj hodiš tako sama? Zakaj ni prišel s Teboj on, ki je lani šepetal s Teboj? In jaz nisem imela odgovora. Zakaj ni prišel? Kje je? Kaj dela, da ga ni nje, ki po njem hrepeni moje srce.

Tako sem šla skozi večer. Solnce je zapadalo nekje v daljavi in v njegovih zapadajočih žarkih je trepetal gozd odevajoč se v večerne sence. Kakor lani. Tih veter je šumljal skozi veje in zelene trate so se zgubljale v temnih sencah. Tako sva šla lani prvič skozi čarobni gozd.

All še pomniš, dragi moj, ta nepozabljivi večer? Prišel si popoldne k nam in si vprašal ali hočem iti s Teboj. Moj oče je bil zadovoljen. Celo prosil Te je, da me vzemi s seboj v naravo, češ da to bo ugodno uplivalo na moje zdravje. On ni poznal moje bolesti. Njemu je bilo tuje vse to, kar se je godilo v meni. Ti pa si me prijel za roko in si rekel: pojdiva! Šla sva mimo vrelca, kjer so posedali gostje pri večernem pomenku in, ko sem se ozrla, sem dobro videla, kako gledajo za nama. Cutila sem, da vedo mojo skrivnost. Vedeli so tudi, da je le kratka moja sreča in da Te kliče dolžnost na bojno polje. Zdelo se mi je celo, da vidim na njih licu oni zabavljivi nasmeh, ki ga opažamo na obrazih onih ljudi, ki ne privoščijo drugim sreče.

Tako sva odšla mimo studenca v gozd in mene je objela čudna radost, ko sem zapazila, da ni v gozdu nikogar, ki bi motil najino samoto. Ali se še spominjaš, dragi moj, kako so naju pozdravili ptičevci, ko sva stopila na priprosto gozdno stezo in je od vseh strani odmeval večerni ptičji zbor? Toda zdi se mi, da nisva utegnili poslušati njihove večerne pesmi. Saj je v najinih srcih bila pesem neskončno lepa in sladka in sva komaj mogla razumeti njene opojne melodije. Tako sva šla naprej skozi gozd, obstajala sva na razpotjih in samo, da bi preslišala pesem svojih src, sva obstajala in sva se izpraševala: Ali slišite to lepo pesem? Ali slišite ta večerni spev?

Moje srce pa je trepetalo od radosti in sreče in je spraševalo: ali slišiš, moj dra-

gi, to sladko pesem? srce, ki je vsa posvečena Tebi?

In zdelo se mi je, da slišim iz vsake Tvoje besede odmev one sladke pesmi, ki je sijala iz Tvojih oči, kadar si me pogledal... Ljubček moj — zdaj prvič Te imenujem tako, kakor Te je zvalo srce v tistih nepovratnih trenutkih!

Steza naju je vodila skozi gosto šumo in ves gozd se je izpreminjal v orientalsko bajko, ki človek čuti nje krasoto šele tedaj, ko zatise oči in nemoteno sanja o nji. Niti sama ne vem, kako je izgledal gozd tisti večer: spominjam se samo, da je bilo v njem nekaj čudovito lepega, da so bile zlate barve okoli zelenih vej, da je vsaka veja imela svojega pevca in da je vsak pevec pel ta večer z rajskimi glasovi, ki so se družili v neskončno himno sreče in ljubezni. Sredi te svete tišine, ko sva komaj občutila to neskončno pesem gozdnega večera, si me prijel za roko in si me peljal s seboj, kakor da me vodiš v nepoznan raj: vsa pot je bila posuta s cvetjem, veje so se pripogibale, kakor slavnostni slavoloki, in dehtelo je iz zelenih preprog okoli najh, kakor da je vse poskropljeno z opojnimi dišavami. Cutila sem, da sem kraljica in vse okoli mene je krasilo moje pot, ki sem jo hodila s Teboj. Da, v teh trenutkih sem bila res princesa in Ti si bil kraljevič, ki si me vodil v svoje kraljestvo. Zdelo se mi je, da hodiva po poti brez konca in bila mi je prijetna misel, kako bi bilo, ko bi šla celo noč tako naprej po ozkih stezah skozi les brez konca in kraja... Naenkrat si obstal in si rekel: »Gospodična, treba

je, da se vrneva, kajti noč je padla in steze ni več. Bilo mi je, kakor, da si me predramil iz lepih sanj. Obstala sva na koncu steze in nisva vedela, ali naj greva naprej, ali nazaj. Res je med tem padla že skoraj noč in ptiči so utihli. Bilo je tiho, tiho vse naokoli, tako da so se čuli skoraj utripi najinih src. Prijel si me za roko in si vprašal: Ali čutite to sveto, skrivnostno tišino... Misliha sem samo, kako moreš vprašati v tej sveti tišini po tem, kar sva občutila oba. Začutila sem zopet ono utrujenost, ki me je obsla tolikokrat v Tvoji bližini, hotela sem se nasloniti nate in si odpočiti za trenutek na Tvojih prsih. Toda Ti nisi hotel izrabiti priložnosti, da bi se bila izkazala moja slabost. Zato si se obrnil in si rekel: »Čas je, da se vrneva, oče bo naju pričakoval.« Iztreznila sem se v tem trenutku in sem ti sledila udano in hvaležno, kakor da nimam pravice zahtevati od življenja več, nego te dokaze kavalirstva in naklonjenosti. Saj Ti nisi vedel, kaj se je godilo preteklo noč z menoj. In Ti si bil samo moj prijatelj, ki si se mi pridružil na tej kratki poti, da me spremljaš v Slatino in odideš zopet neznanu kam. Odšla sva torej nazaj in sva komaj našla stezo v gozdni temoti. Vodil si me za roko kakor otroka, iskal si varne poti in jaz sem stopala za Teboj, kakor da me vodiš na dolgo pot življenja in skrbiš za to, da ne bi padla. Najine roke so se oprile trdno in na kožljivih mestih, ko so stare koronine ovirale najino pot in sva se ob njih spoteknila, sem občutila, kako si me stisnil krepko in silno, in jaz sem bila srečna

pri misli, da si to Ti, ki hodiš pred menoj in me varuješ vsega zlega in hudega. Toda moja noga je zastajala, hotela bi bila obstati sredi te gozdne teme, oviti se Ti okrog vratu in Te poljubiti goreče in strastno, tako kakor poljubljajo žene, kadar hočejo izraziti svojo največjo ljubezen do moža. Ti pa nisi razumel mojega obotavljanja, misliha si, da se bojim teme in si me vodil za seboj, da bi bila čim prej zopet na prostem, kjer se kaže jasna pot proti Slatini. Sledila sem Ti, kakor otrok, ki ga vodi vsak, kamor ga hoče. A moje srce, to je hotelo peti pesem ljubezni sredi te tihe gozdne samote, objemati in poljubovati in vrniti se domov opojeno od radosti ljubezni, pijano od sladkosti ljubezni in omamljeno od nepoznanosti razkošja. Ti pa nisi razumel te obupne borbe za trenutek sreče: bil si kavalir in si vestno izvršil svojo dolžnost. Prešla sva srečno gozdno temo in sva prišla na plan ob robu gozda... »Vidite, srečno sva se vrnila, si rekel in v Tvojih besedah je bilo skoraj nekaj bahavosti. Skoraj sem Ti čestitala k Tvojemu uspehu, kajti šele tedaj sem videla, da je bila noč v resnici temna. Toda kaj je temna noč, kadar v njej sveti ljubezen? Videla sem Te ves čas živo pred seboj in ko bi bila obstala sredi steze, videla bi bila Tvoje tempe oči in Tvoj sladki nasmeh in črne lase in vsa noč bi se bila spreminila v en sam svetli jasen dan, ki bi bil obstal ob meni za trenutek. Ti moj dragi, moj kruti gospodar! Ali nisi čutil v teh temnih samotnih trenutkih kako sem Tvoja...? (Dalje prihodnjic.)

Ustanovljeno leta 1896. Ustanovljeno leta 1896.
Mednarodni transporti
Antonio Biancheri & Comp., Postojna
Centrala: Ponteba.
Podružnice: Postojna (Poštni predal 17), Villach (Poštni predal 51). — Agenture: Prestranek, Trbiž, Arnoldstein.
Odprema vsake vrste blaga.
Specialna odprema živil, žive in zaklane živine v katerikoli kraj.

Potniki v Ameriko, pozor!
UNITED-AMERIKAN-LINES-INC.
prevažata potnike z najnovejšimi brzoparniki preko:
Hamburga, Southamptona in Cherbourga v New-York.
Vozne liste ter vsa potrebna pojasnila izdaja
Simon Kmetec, zastopnik za Slovenijo,
Ljubljana, Kolodvorska ulica 26.

Največji davki
ktere plačate, Vam nastanejo, ako ne gledate na to, kjer nakupujete, izgubiti... in imate poleg tega večkrat šo situosti. Poizkusite enkrat z ilustriranim katalogom tvrdke **H. Suttner (imetnik Henri Maire)** v Ljubljani št. 6. Ta Vam svetuje resnično dobre ure, specialne znamke »150« iz lastne tvornice v Švici, kakor tudi druge dobre žepne ure, zapetne ure, svetilne in stenske ure, verižice, prstane, zapetnice, ubane, namizno orodje, krstna in birmska darila in vsa drugo zlatino in srebrnino. Pa tudi porabne predmete, kakor n. pr. škarje, nože, britve, lasištržne in brivske stroje, steklorezec, doze za tobak, svalčice in smodke, nažigače in denarnice kupite dobro in ceno pri tvrdki:
H. SUTTNER (imetnik Henri Maire) v Ljubljani št. 6.

V nedeljo, dne 6. avgusta t.l.
otvoritev stare gostilne
„pri belem Kranjcu“
Ljubljana, Sv. Florijana ulica št. 4
Naznanjam, da se vesled restavrirajoja hiše znatno zatvorjena stara gostilna „pri belem Kranjcu“, ki se bo sedaj vodila po vzoru mojih bivših in daleč na okrog znanih in renomiranih dunajskih restavracij, na novo otvorili. Postrebel sem, da se bodo točila najboljša izrečno samo domača vina po najnižjih cenah, kakor tudi za dobro in ceno kuhinjo. V hiši so moderno urejena prenočišča z največjo snago in točno postrežbo. Hlevi za konje so otvorijo po Vesokolskem zletu.
Za obilni poset se priporoča
A. Kajfež.

FRAN RAVNIKAR
Ljubljana, Linhartova ulica 25.
Stavbeno in umetno tesarstvo, stavbeno mizarstvo, parna žaga in lesna industrija.
Telefon št. 415. Poštni čekovni zavod št. 11.428.
Parna in električna gonilna sila.
Prevzemem po danih, kakor tudi lastnih načrtih v različnih stavbenih slogih zgradbo mostov, jezov, hiš, vil, gospodarske in industrijske stavbe, stolpne strehe, kupole, cerkv na ostrejša, balkone, vrtno utice, verande ter razna druga vrtna arhitektonična dela.
Stopnice, dekorativne stropne, dekorativne stenske opaze, vrata, okna itd. Izdelovanje in polaganje ladijskega poda.
Za razne industrijske stavbe, dvorane in razstavne zgradbe opozarjam po mojem sistemu zgrajene mrežaste nosilnice za večje razpetine od 12 do 40 m.

Najstarejša slovenska plesarska in ličarska delavnica
IVAN BRICELJ,
Dunajska cesta 16.
se priporoča. Izvršitev točna, cene zmerno.

Gavrilovičeva
zimska salama
je najboljša!
Zaloga
R. Bunc in drug
Celje
Ljubljana
Maribor

Cunard Line
Glavno zastupstvo za Jugoslavijo:
Jugoslavenska banka, d. d.
Odprema putnika iz Cherbourga ili Hamburga najbržim ladjama na svijetu za **5 i pol dana.**
Za sve daljne upute izvolite se obratiti na našu poslovnicu:
Glavno zastupstvo za Sloveniju
LJUBLJANA, Kolodvorska ulica 36.
Naslov za brzojave: CUNARD Ljubljana

Iv. Kravos
Maribor — Tel. int. št. 207
Popolne opreme in razne potrebščine za konje, usnjate torbice, listnice, tobačnice in kovčeki za potovanje, gamaše, nahrbtniki itd.
Trgovina: Aleksandrova c. 13
Delavnica: Koroška cesta 17
Gonilni jermeni za stroje.

Prostovoljna javna dražba
okoli 5000 m³ okroglega smrekovega posekanega lesa
v Letušu ob Savinji, v Libiji pri Mozirju in v Zaloki nad Mozirjem se vrši
v četrtek dne 10. avgusta 1922., ob 11. uri dop.
na licu mesta v Libiji pri Mozirju.
Podrobni dražbeni pogoji se bodo razglasili neposredno pred dražbo, so pa interesentom od 7. t. m. dalje na vpogled pri Občinskem uradu v Mozirju, Ljubljanski kreditni banki v Ljubljani in njeni podružnici v Celju in pri g. Leopoldu Goričarju, Mozirje.
Vsak dražitelj mora pred dražbo položiti pri Občinskem uradu v Mozirju kot kavojo za izpolnitev prevzemnih pogojev K 250.000.— v gotovini ozir. vrednostnih papirjev ali garancijski izjavi kake tuzemске banke z glavnico nad K 20.000.000 Ako pa ne draži vsega lesa pa okrog K 50.— od m³ množine lesa, ki ga hoče dražiti.

Najstarejša špedicijska tvrdka v Sloveniji
R. RANZINGER
Ljubljana špedicijska pisarna Jesenice
Podjetje za prevažanje blaga južne železnice. Erzovomi in tovarni nabiralni promet iz Avstrije in v Avstrijo. Zavarovanje. Podjetje za prevažanje pohištva. Skladnice s posebnimi zaprtimi kabinami za pohištvo.
Brzojavi: Ranzinger. Interurban telefon 60.

Zahvala.
Za mnogostransko izraženo nam sočutje ob izgubi nepozabnega brata, strica itd., gospoda
dr. Jos. Stareta
izrekamo vsem našo najprirodnejšo zahvalo.
Posebej pa nas veže dolžnost zahvaliti se gg. pokrajinskemu namestniku Ivanu Hribarju, dvornemu svetniku dr. B. Senekoviču, zastopnikom raznih oblasti in uradov, zastopnikom Narodnega gledališča in Dramatičnega društva, opernega zbora in tehničnega osebja gledališča, dalj. vseh drugih prosvetnih in kulturnih društev za mnogobrojno spremstvo na pokojnikovi poslednji poti.
V Ljubljani, dne 5. avgusta 1922.
Žalujoče sorodstvo.

Potrtega srca naznanjamo vsem sorodnikom, prijateljem in znancem pretužno vest, da je naša srčnoljubljena soproga, zlata mama, sestra in teta, gospa
Antonija Blaznik, roj. Fabjan
danes ob 1/2. 2. uri ponoči, po težki, mukopolni bolezni, nenadoma v Gospodu zaspala.
Pogreb se vrši v nedeljo ob 8. uri zjutraj iz hiše žalosti na pokopališče v Zagorje.
Bevško pri Trbovljah, dne 4. avgusta 1922.
Žalujoča rodbina Blaznik-Fabjanova.

Hči papeža

— Lukrecija Borgia

«Nemogoče, vzklikne vojvoda Ferrarski, »Cezar Borgia še ne more biti tako blizu. Ako pa mu je uspelo, premagati s svojo vojsko dolgo pot od Rima do Pesara v tem kratkem času, potem tudi jaz verjamem, da je v zvezi s hudičem!»

«Ako je vest, ki smo jo ravnokar čuli, resnična,» reče Giovanni Sforza, »potem se lahko Borgia še nocoj pojavi pred mojim gradom s svojimi francoskimi in španskimi vragovi, — a tedaj nam bodi Bog milostljiv!»

«Ne omahujte, gospodje!» se začuje blagi glas vojvode Sermoneškega, »ne izgubljajte dobre volje, ki je prej bila med nami. Jaz nikakor ne verjamem, da je Cezar Borgia že tako blizu... Hajd, čujmo pastirja, ki donša vest in potem ukrenimo vse potrebno!»

«In če je nevarnost tudi blizu,» vzklikne Astor Manfredi, »kaj potem! Še vedno utegnemo pohiteti iz Pesara in zbrati svoje čete; vi, grof Sforza, se lahko medtem vztrajno upirate v trdnjavi.»

«Dovedi pastirja!» odloči Giovanni Sforza. «Iz njegovih ust hočemo čuti nesrečno vest. Vas pa, prijatelji moji, prosim, da sedete zopet na svoja mesta, da vestnik ne opazi naše zbeganosti. Škodilo bi namreč naši stvari, ako se raznese okrog, da so knezi zaradi preteče nevarnosti postali malodušni.»

Par trenutkov zatem dovede kastelan v dvorano človeka, ki se mu je poznalo, da ga je zadela huda nezgoda. Slabotna obleka, ki je prikrivala njegovo suhljato, mišičasto, od solca ožgano telo, je visela od njega v cunjah, a glavo je imel zamotano v krpo grobega platna, izpod katerega je silila kri, pomešana z znojem.

Pastir je trepetajoč obstal na pragu, omahnil je in zgrudil bi se bil, da ga ni stari kastelan hitro objel in podprl. «Daj mu vrč vina!» zopov grof Sforza. «Toliko, da ne izdihne. Tako, prijatelj Manfredi, napoji nesrečnika, da zopet zbere svoje moči.»

Astor Manfredi je nagnil vrč vina na usta onemoglega človeka, ki je pričel hlastno požirati in se je počasi vzravnaval.

«Povej nam, kar veš,» reče grof Sforza, »toda ne dodavaj in tudi ne povej manj, kakor se je godilo. Človek, mi hočemo vedeti čisto resnico!»

«Popolno resnico, plemeniti gospodje,» pregovori glasnik z globokimi dihi, »golo, strašno resnico! Preko stovrh dvajset mož, žen in otrok leži mrtvih pod razvalinami moje rodne vasi, ki še tli v ognju. Grozno prelito kri nosijo s seboj valovi Foglia, a na daleko in široko, odkoder prihaja Borgia, je nebo krvavo ožarjeno od plamenov požganih hiš in bajt.»

«Ali veste gotovo, da vas je napadel Cezar Borgia?» vpraša vojvoda Ferrarski.

«Ekscelexca, Borgijca sem videl sam. Na črnem konju je dirjal skozi vas, ki je bila vsa v plamenih in klical svojim ljudem: »Ne prizanašajte niti otrokom v materinem telesu! Ubijajte, palite, polnite si žepa! Siromaki sicer nimajo mnogo, kadar pa poženemo Sforzo iz grada, dobi vsak od vas toliko zlata in srebra, kolikor ga bo mogel nesti!»

«Cezar Borgia ima prav!» vzklikne Giovanni Sforza s prisiljenim nasmehom. «V mojem gradu je zlata in srebra, toda mi imamo tudi železa in tega dobijo Borgia in njegovi francoski plačniki najprej, da ga okusijo!»

«Ali ste vi edini,» prične izprašovati stari vojvoda Sermoneški, »ki ste se rešili strašnega pokolja?»

«Gotovo sem od vseh naših vaščanov edini še živ. Ubiti ležijo moja žena in otroci. Ah, plemeniti gospodje, ali naj vam pripovedujem vse strahote, ki so jih izvršile te zveri...? Moja mlado ženo in njeno sestro... trinajstletno dete so pred mojimi očmi...»

Gotovo bi bilo nesrečnemu glasniku zopet zmanjkalo moči, da ga ni kastelan vnovič okrepil z vinom.

«Kako se vam je posrečilo pobegniti pred pokoljem?» vpraša grof Forli.

«Moja hišica,» odgovori glasnik, »leži ravno ob obali Foglia. Ko sem opazil krvoločne pse, sem se takoj vrgel nanje, toda eden me je udaril z mečem po glavi in oblit s krvjo sem se užešil na tla. Gotovo se mislili, da sem mrtev, ker so me z nogami odrinili, nato pa podavili in pobili vpijočo dečo, posilili so mojo mlado ženo in sestro... a jaz, jaz sem ležal brez moči, nisem se mogel premakniti, moral sem vse to gledati in nisem mogel pomagati svojcem. Začul sem sirov glas krvnikov, zavedel sem se, valovi so me potegnili s seboj in odnesli na drugi breg. Tu sem se skril v grmovje, raztrgal srajco na sebi in si s krpmi obložil rane. Nato sem pričel bežati, gnan od smrtnega strahu in groze, da opozorim našega plemenitega gospoda in gospodarja, da najde Borgia zaprta vrata, ko dospe pred Pesaro.»

«Zahvaljujem se ti, dragi prijatelj, nagradim te,» reče Giovanni Sforza in poda glasniku roko, ki jo ponižno poljublja. «Bartoldi, vzemi tega človeka v svojo oskrbo, pobrigaj se, da se mu očistijo in zavežejo rane in da mu ni česar ne manjka.»

«Vi pa, gospoda moja,» nadaljuje grof Sforza, ko je kastelan odšel s ranjenecem, »sedaj veste, kako stoji stvar. Kuga je tu, prekoračila je meje moje dežele, a v kratkem prične uničevati tudi vaše. Svetujem vam: skočite na konje in zapustite Pesaro, dokler je še čas. Jaz bom medtem s svojimi ljudmi zadrževal Cezarja pred obzidjem, dokler ne dospete s svojimi četami. Ako pridete prepozno, najdete moje truplo mrtvo pod razvalinami mojega grada, kajti zaklel sem se, da živ ne padem v roke papeževemu sinu!»

«Zagotovo upam, da se zgodi obratno,» reče Manfredi s čvrstim in odločnim glasom. «On mora pasti nam v roke, mi ga za strašnim vzgled obesimo na vrh vašega grajskega stolpca. Naj krvavi pes Cezar visi, dokler mu ne strohnejo kosti!»

Knezi so se dvignili. Pozvanim slugam je bila dana zapoved, da izvedejo konje na dvorišče. Nato je sledil kraket razstrel in par trenutkov pozneje so se razleteli plemeniti gospodje na čilih konjih vsak na svojo stran in dirjali skozi temno noč kakor maščevalni strahovi.

Medtem so s stolpa pesarskega grada odmevali signali rogov. Enkrat — dvakrat — sedemkrat je pazljivi stražnik na stolpu zatrobil v svoj rog, a istočasno je pričel klenkati tudi mestni zvon in tožni zvoki so se širili nad mirnim mestecem.

Ko da je nenadno izgnila noč iz spečega Pesara: Na ulicah in med hišami so se pojavile luči, tresoč se odpirale hišna vrata in okna, iz hiš so begali napol oblečeni meščani z ženami in otroki. Čuli so se obupni kriki, žene so se zbegane oprijemale mož, vlekli dečo za seboj in druga druga klicale s plašnimi glasovi:

«Ali je res... da je nevarnost blizu...? V grad, da se obranimo, da ne pademo sovražniku v plen! Bežimo!»

«Bežimo! Bežimo!»

«Kje je sovražnik...? Odkod prihaja...? Zažgite ogenj... prinesite baklje...! Čujte, kako divje šumi Foglia, ko da se hoče braniti pred sovražnikom, ki se krađe v nočni temi, kako se imenuje, kako so njegove zastave, s katero pravico nam kali mir?»

Tem vprašanjem je napravil konec grofovski konjenik. Nad glavo se mu je vila zastava grofa Sforze. Na velikem mestnem trgu, kjer je stala cerkev in hiše najuglednejših pesarskih meščanov, je skočil s konja, povzpel se na cerkvene stopnice in z močnim glasom zaklical ljudem, ki so se drgetajoči gnetli okrog:

«V imenu in na zapoved grofa Giovanna Sforze, gospodarja in zaščitnika tega mesta, objavljam pesarskim meščanom:

Brez vojne napovedi, sredi največjega miru se nam, kakor volk k staji, približuje Cezar Borgia, katerega je za cerkvenega zastavonošo imenoval njegov oče, bogokletni papež, sovražnik mesta Pesara. Cezarja Borgia spremlja mnogo tisoč francoskih mezdnikov, katere mu je dal na razpolago njegov zaveznik, kralj francoski, a pod njegove zastave so stopili krvi in plena željni lopovi. Za se na obeh bregovih Foglia svetiljo baklje, s katerimi podžigajo vasi. Uničeni so domovi sto in sto mirnih ljudi, zaklane in podavljene so cele obitelji, ker cerkveni zastavonoša in njegove razbojniške tolpe ne štedijo nikogar. Zejajo po moški krvi, po lepoti in časti žen in deklet, po polnih skrinjah bogatašev, kakor po poslednji drobtini siromakov.»

(Dalje prihodnjic.)

Semenji v Gradcu 1922

od 26. avgusta do 3. septembra.

Posebna prireditev:
Velika poljedelska razstava strojev, orodja in potrebščin za poljedelca.

Semenjski urad: Graz, Burggasse šte. 13.

Občinska hranilnica v Ormožu potrebuje tajnika

dobro in izurjeno moč, ki more samostojno voditi zavod. Ponudbe z označenjem prakse in višine zahtev je poslati na **ravnateljstvo hranilnice**. Stanovanje se preskrbi.

Prometni zavod za premog

d. d.

v Ljubljani

prodaja

iz slovenskih premogovnikov velenjski, šentjanski in trboveljski premog

vseh kakovosti, v celih vagonih po originalnih cenah premogovnikov za domačo uporabo kakor tudi za industrijska podjetja in razpečava

Ia čehoslovaški in angleški koks za livarne in domačo uporabo, kovaški premog, črni premog in jajčne brikete.

Naslov: 16
Prometni zavod za premog, d. d. v Ljubljani, Miklošičeva c. 15/II.

Uilibald Sbil, trgovec
Tinca Kartman
poročena
8. avgusta 1922
Mokronog Velike Lašče

Dve centrifugalni sesalki naprodaj.

Naslov v upravnistvu „Jutra“.

Koncert na Bledu

gospe

PAP-STOCKERT

se priredi v torek 8. avg. ob 21. uri.

Svarilo.

Društvo krovskih mojstrov za Slovenijo s sedežem v Ljubljani opozarja vse cenjeve hišne posestnike, gospodarje, njih namestnike i. t. d., da ne dajo pokrivati in popravljati svojih streh na poslopih raznim elementom in krpacarjem, kakor se je to v večji meri dogajalo do sedaj.

Taki ljudje pokvarijo, strehe tako da jih strokovnjaki za njimi popravljati ne morejo. Tudi bodo odsej dalo društvo take nekoncesionirane kvaritel o streh za vsak slučaj policijsko zasledovati ter jim tako na mestu ustaviti delo.

V Ljubljani, dne 25. julija 1922.
J. Križnar, predsednik. Gril, tajnik.

Dunajski mednarodni semenj

od 10. do 18. septembra 1922.

Najugodnejša prilika za trgovce v Jugoslaviji.
Zadnje novosti v tehniki, kakor tudi v oblačilni, luksusni, galanterijski, papirni industriji ter novosti v igračah.
Velesemenj za pisarniške potrebščine.

Stavbeni oddelek z najmodernejšimi načrti za industrijo in stanovanjske stavbe.

Vsa pojasnila daje
Wiener Messe A.-G., Wien VII., Messepalast,
kakor tudi častno zastopstvo v Ljubljani: **Avstrijsko zastopstvo: Turjaki trg št. 4.**

Iz Havre v Ameriko samo 6 dni

edino najkrajša črta preko Havre in Cherbourg v New York. — Prodaja ladjskih listkov in železniških vozniških listov za sosedne države. — Pojasnila daje konc. potovalna pisarna

Ivan Kraker

v Ljubljani, Kolodvorska ulica šte. 41, nasproti glav. kolodvora.
Oglasite se vedno v moji pisarni.

„SLOGRAD“

slovenska gradbena in industrijska d. d.,

Brzojavni „Slograd“ **Ljubljana.** Telefon šte. 180.

Tekoči račun pri Slovenski eskomptni banki v Ljubljani.

Tehnična pisarna v tovarni Keršič, Spodnja Siška, Frankovanska cesta šte. 151.

Izvršuje: stanovanjske hiše, trgovska poslopja, moderne industrijske zgradbe, betonske in železobetonske konstrukcije, vse orste vodnih naprav na podlagi 25 letnih izkušenj.

Specijaliteta: železobetonske cevi za vodne naprave in vodovode.

Zastopa: Patent dr. inž. Empergerja za izvorševanje konstrukcij iz armiranega betona z litoželeznimi ploškami za visoke tlačne napetosti (kakor pri skladiščih, „silo“ mostovih in podobno).

Izdeluje: ose vrste tehničnih projektov in statičnih proračunov.